

Kapitel 1

*Når de retfærdige skriger, hører Herren dem,
og han befrier dem fra alle deres trængsler.*

- Salmernes Bog 34,18

Jeg kender forfatteren

*De, der håber på Herren, får nye kræfter,
de får vinger som ørne.
De løber uden at blive trætte,
de vandrer uden at udmattes.*

- Esajas' Bog 40,31

”Åh, hvor er det bare godt at være hjemme,” suk-
kede jeg og så over på min mand, Paul, som lå
på sengen og strakte sig. Vi var blevet vækket tidligt af
fugle, der sang uden for vinduet.

”Sug bare til dig, Margie,” svarede han, ”vi skal af
sted igen i morgen.”

”Hvor skal vi hen denne gang?” spurgte jeg med træthed i stemmen.

"Vancouver."

Vi var lige kommet hjem fra en to måneder lang række af kirkelige børnelejre i Washington State. Sommeren var altid den travleste tid på året. Vores arbejde, *Little People's Ministry*, indebar, at vi måtte rejse fra den ene børnelejr og kirke til den næste for at fortælle børn om Jesus. Vi udrustede og opmuntrede dem, så de kunne vokse åndeligt. Det var selvfølgelig både opbyggende og meningsfuldt – faktisk var det opfyldelsen af en af vores livsdrømme – men når vi nåede omkring midsommer, var vi mere end parate til at rejse hjem og slappe af i Coquitlam i Britisk Colombia.

Nu var det august. Da jeg så på vores rejseplan og noterede mig datoen – 7. august 1989, en helligdag i Canada – tænkte jeg, at vi i det mindste kunne sove længe. Dengang vidste jeg ikke, at datoen ville blive prentet i vores hukommelse som en uforglemmelig dag, hvor tre begivenheder ville blive brændt fast i erindringen for resten af livet.

Det var stadig meget tidligt denne mandag morgen, da telefonen kimedede. "Jeg ta'r den, bliv bare liggende," sagde jeg til min mand.

"Hej mor, hvordan står det til?"

"Det er Paula," prøvede jeg lydløst at formidle til Paul. "Alt er fint," forsikrede jeg vores datter, "vi har lige sagt til hinanden, hvor godt det føles at være hjemme."

"Nå, men så skal jeg nok ikke spørge jer alligevel," sagde hun og tøvede. Der blev en kort pause. "Hvad ville I sige til at køre en bilfuld børn op til *Golden Ears* og spise frokost med dem ved *Lower Falls*?" Paula vidste, at vi var lette at overtale, når det handlede om børn. *Golden Ears* var en kæmpe park ude på landet. Den lå omkring 16 kilometer væk. "En af de andre har meldt afbud, så vi har brug for en ekstra bil." Hun holdt igen en kort pause. "Jo før I kan komme til kirken, jo bedre – hvis I altså vil. De står og venter alle sammen. De tripper for at komme afsted."

Jeg kastede et blik på Paul. "Okay, vi kommer," lovede jeg. Jeg vidste allerede, hvordan Paul ville reagere. Der var intet, han ikke ville gøre for børn. Hans egen barn-dom havde været ret traumatisk.

"Tak, mor, jeg vidste, jeg kunne regne med dig og far. Tag shorts og badetøj med."

Jeg trak straks i mit badetøj og tog et par shorts ud over og rakte ud efter min top og vindjakken, jeg havde haft på dagen før. "Jeg ta'r bare det her med igen," sagde jeg og mindede mig selv om, hvad der var i lommerne.

"Ja, spild ikke tiden på at tømme lommerne," sagde Paul. Et par minutter senere var vi på vej ud ad døren. På den korte strækning til kirken, hvor Paula og børnene ventede, mærkede jeg efter i jakkelommerne

og fandt både Pauls hjertemedicin og en lille flaske stærkt smertestillende medicin. "Hvorfor har jeg altid så meget i lommerne?" tænkte jeg ved mig selv.

Med bilen fuld af unger gjorde vi et stop ved McDonalds på vej ud af byen. Da vi igen var på vejen, råbte en af ungerne: "Pas på, *Golden Ears Park*, nu kommer vi!" Det grinte vi alle af. Det skulle nok blive en fornøjelig dag. Vi nød at være sammen med Paula og hendes unge livstykker. Vi sagde ofte i spøg til hinanden og vores venner, at vores døtre, Tina og Paula, og deres jævnaldrende kammerater holdt os på stikkerne. Der er ikke tid til at spekulere over sin egen alder, når man er sammen med unge mennesker.

"Sikken smuk dag," sagde jeg. Vi var alle enige om, at vi havde valgt den helt rigtige dag. Turen var blevet aflyst to gange tidligere på grund af dårligt vejr.

Da vi ankom til parken, slog vi følge med de andre, der væltede ud af bilerne. Paula gav nogle få instruktioner om at være påpasselig – klipperne kunne være glatte, og vi skulle op at passere en klippeafsats oven over vandfaldet. Så begav vi os afsted. Lige da vi gik, informerede Paula børnene: "Hør lige her, venner, der er en tolv meter dyb issø på den ene side. Nu ikke nogen numre, okay?"

Vi var stolte af vores smukke datter. Hun elskede de unge, og hun og hendes søster havde altid været med

i vores ungdomsarbejde. De var utrolig dygtige til at bugtale, og det var en glæde at være sammen med dem. Jeg betragtede Paula, mens hun gik foran med børnene. Hendes røde hår viftede frejdigt i vinden, mens vi nærmede os den øvre klippeafsats.

Meget forsigtigt begav vi os alle ud på de glatte klipper og fandt hvilesteder, hvor vi kunne holde pause og betragte det betagende smukke vandfald. Vi lagde med bekymring mærke til, at nogle lidt ældre drenge (ikke fra vores gruppe) sprang ned i issøen fra en høj klippe. "Det vand er iskoldt," sagde jeg til Paula, "hvordan kan de dog holde det ud?"

"Det ved jeg ikke," råbte hun tilbage og rystede på hovedet. "Godt det ikke er mig!"

Paul valgte at gå over på den anden side af issøen, hvor der var en mindre lomme af vand, der så spændende ud. "Jeg sætter mig derover og læser," sagde han til mig. Jeg vidste, han skulle forberede sig til vores møder i Vancouver. Han balancerede forsigtigt om til et sted, hvor han kunne sidde for sig selv og nyde omgivelserne.

Vi så mange, der svømmede i vandet, og folk, der tog solbad på klipperne. Når vi kiggede ned, kunne vi se andre, der hyggede sig nede ved foden af vandfaldet og i floden. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, at der burde være lukket af eller i det mindste sat hegn

op og skilte med advarsler om, at der kunne være glat og farligt.

"Det er så smukt heroppe," bemærkede en af pigerne.

"Fuldstændig himmelsk," svarede jeg og tænkte ved mig selv, at det føltes som at være så tæt på himlen, at vi nærmest kunne nå op og røre ved Gud. Solens stråler tittede frem igennem nogle graner og fyrretræer, der tårnede sig op oven over os. Vandet i issøen var smaragdgrønt.

Vi sad lidt i solen, så så jeg på mit ur og råbte over til min mand: "Paul, den er kvart over to." Paul så op fra sin bog og signalerede, at han havde hørt mig.

I det samme sagde Paula: "Jeg smutter lige tilbage til far." Hun begav sig ud på klippeafsatsen. Samtidig begyndte en hund at gø et sted i nærheden, så jeg blev helt forskrækket.

Som mor tænkte jeg på det tyve meter høje vandfald på den ene side og den tolv meter dybe issø på den anden og råbte for at advare Paula: "Pas nu på!" Jeg kunne se, hvordan hun langsomt kantede sig frem. Paul så også til fra den anden side. Han rejste sig for at række hende hånden, da hun kom tættere på. Netop i det øjeblik mistede hun fodfæstet og faldt i vandet. Det sugede hende ned i sine hvirvler og snurrede hende rundt tre gange, og før nogen af os fattede, hvad der foregik, blev hun kastet ud over vandfaldet.

Alle skreg. Jeg sprang op og skreg også. Jeg kunne ikke hjælpe Paula. Hvad skulle jeg gøre? Jeg kastede et blik over på min mand og så ham slå sig på brystet og falde om. Jeg vidste straks, at han havde fået et hjerteanfald – jeg kunne sågar se hans hudfarve ændre sig. Det hele syntes at ske i slow motion, men forvirringen var forfærdelig, og jeg frygtede for de andre ungenes liv, hvis de gik i panik. Jeg vendte mig straks mod børnene, der var helt hysteriske. "Vi må bede," råbte jeg og skreg straks: "O, Gud, hjælp os!"

Jeg rakte op til halsen efter en halskæde, som Paul havde givet mig på vores 31. bryllupsdag året før. Jeg så ned på ørnen, der var monteret på den sorte smykkesten og sendte en telegram-bøn mod himlen: "Herre, hvis du er nødt til at tage Paula, så tag hende uden for megen smerte, og åh Gud, red min mand."

Jeg tænkte, at min datter helt sikkert var død. Hvordan skulle nogen kunne overleve et tyve meter langt styrt ned i iskoldt vand? Jeg vidste, at jeg måtte over til min mand, men jeg vidste også instinktivt, at jeg ikke kunne stole på, at mine rystende ben kunne klare turen over den glatte klippeafsats. Netop som jeg var ved at kravle ned i vandet for at svømme over, råbte en mand til mig fra den modsatte side, hvor min mand var: "Jeg kaster det her reb over til dig. Min søn står

ved siden af dig; han griber det. Hold fast i rebet, mens du svømmer over.”

Hvad jeg ikke vidste, var, at mandens kone var sygeplejerske, og at hun allerede var ved at yde Paul førstehjælp. Tidligere den dag, da de tog hjemmefra, havde manden i skyndingen taget rebet med. De brugte det normalt som hundesnor. Hans søn havde sagt til ham: ”Hvad skal du med rebet?” ”Det ved jeg ikke,” havde han svaret, da han stak det i tasken. Jeg holdt fast i rebet med den ene hånd, mens jeg svømmede med den anden. Vandet var iskoldt, men jeg registrerede slet ikke temperaturen, mens jeg svømmede.

Neden for vandfaldet havde nogle drenge fået øje på en menneskekrop, som flød forbi. De troede, det var en, der var død, og trak personen op af vandet. En kvinde, der lå og tog sol på klipperne, så hvad der skete, skyndte sig derhen og begyndte straks genoplivning. Jeg fandt senere ud af, at denne kvinde var en sygeplejerske, der havde specialiseret sig i drukneulykker.

Jeg kæmpede mig op på klipperne, opsat på at nå hen til min mand. Manden med rebet hjalp mig op. Men på grund af mine desperate og febrilske bevægelser gled jeg igen og igen på de glatte klipper og brækkede min højre arm. Den hang slapt ned langs siden, og så snart jeg var oppe af vandet, blev jeg ramt af en ulidelig smerte. Så så jeg en kvinde stå bøjet over Paul.

”Hun er sygeplejerske og ved alt om hjertestop,” sagde hendes mand.

”Gud være lovet,” mumlede jeg, mens hele min krop rystede ude af kontrol. Jeg kom pludselig i tanker om Pauls hjertemedicin og fortalte sygeplejersken, at der var en flaske Nitrol i min venstre lomme. Nogen bemærkede, hvor meget jeg rystede, og lagde betænksomt et stort håndklæde omkring mig.

På et tidspunkt vendte sygeplejersken sig roligt og sagde: ”De siger, det var din datter, der faldt ud over vandfaldet. Min svigerinde er dernede; hun er uddannet livredder.”

Jeg måtte sætte mig ned på klippen, overvældet af følelser, taknemmelig ved tanken om, at Paula måske var reddet. Jeg var på nippet til at besvime, da jeg hørte sygeplejersken tilføje: ”Argh, det er ærgerligt, vi ikke har noget smertestillende med.” Jeg prøvede at række ned i min højre lomme, men kunne kun pege.

”Hun er et omvandrende apotek,” sagde kvinden, da hun fandt den ekstrastærke medicin.

At disse to sygeplejersker var lige dér, var helt utroligt. De fortalte, at der var strejke på regionshospitalerne, så derfor var de taget på udflugt til parken. En af de svømmere, vi havde set springe i søen, var også langdistanceløber. Han løb straks afsted for at nå til den nærmeste telefon og ringe efter ambulancehjælp. På

en eller anden måde kom alle børnene sikkert tilbage til bilerne, hvor de ventede og bad, mens de bekymrede tænkte på, hvad alt dette skulle ende med.

De første, der nåede frem, var et eftersøgningshold. Da ambulancerne ankom, var vi allerede klar til at blive båret ned. Bårer blev hentet frem. Fire timer efter ulykkerne sad vi i akutafdelingen på *Maple Ridge General Hospital*. Klokkerne tre om natten fik vi at vide, at røntgenbillederne viste, at Paula havde brækket nakken. Hendes arm var gået af led, og hendes lever og nyre var perforeret. Hun var en alvorligt skadet ung kvinde, men hun var i live.

På intensivafdelingen ikke langt derfra lå min mand, forbundet til hjertemonitorer og intravenøse slanger. Nogle timer senere kom en sygeplejerske og spurgte ham: "Hr. Powers, kunne du tænke dig, at jeg bad for dig, din datter og din hustru?" Han nikkede ja, og så bad hun.

Da hun var færdig med at bede, sagde hun: "Jeg tror, det kunne være en hjælp for dig, at jeg læser et lille stykke, jeg har her i min lomme," og så tog hun et kort frem. Mens hun holdt min mands hånd, læste hun stille:

*Jeg havde en nat en drøm.
Jeg gik langs stranden med Gud ved min side.
Hen over den mørke himmel
blev scener fra mit liv lyst op.
Hvert klip viste to rækker fodspor i sandet,
det ene mit eget – det andet Guds.
Da den sidste livscene var gledet forbi.....*

Da sygeplejersken var færdig med at læse, så hun på min mand og sagde: "Forfatteren er anonym, så jeg ved ikke, hvem der har skrevet det."

Paul løftede sin hånd en smule og sagde: "Det gør jeg. Jeg kender forfatteren." Sygeplejersken tænkte, at han ikke var helt ved bevidsthed på grund af al den medicin, han havde fået, men Paul gentog: "Jeg kender forfatteren ganske godt ... det er min kone."